

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **R. M.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 lipca 2017 r.

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 30 marca 2017 r.

o odmowie zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 9 grudnia 2016 r. o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w L. i Sądu Okręgowego w L.

na podstawie art. 35 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

stwierdzić swoją niewłaściwość funkcjonalną do rozpoznania zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 9 grudnia 2016 r. o odmowie przyjęcia do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania i sprawę w tym przedmiocie przekazać do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w W.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2016 r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku R. M. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w L. i Sądu Okręgowego w L. Na powyższe

postanowienie zażalenie wniósł R. M. Zarządzeniem z dnia 30 marca 2017 r. odmówiono przyjęcia tego zażalenia, a powodem takiej decyzji był fakt złożenia środka odwoławczego z przekroczeniem 7 dniowego terminu zawitego przewidzianego dla dokonania powyższej czynności.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł R. M., który zarzucił niepełność i nierzetelność informacji przedstawionych przez Zakład Karny, w szczególności pominięcie istotnych jego zdaniem okoliczności związanych z uzyskiwaniem przepustek, stanem zdrowie *etc.* Zażalenie przekazano do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zażalenie nie może być merytorycznie rozpoznane przez Sąd Najwyższy, albowiem nie jest on właściwy do dokonania tej czynności, a kwestia właściwości musi być badana z urzędu (art. 35 § 1 k.p.k.).

Przywołany w zaskarżonym zarządzeniu art. 545 § 1 k.p.k. ma charakter normy odsyłającej w zakresie postępowania o wznowienie do innych przepisów, także z postępowania kasacyjnego. Przepis ten stanowi, że w postępowaniu o wznowienie odpowiednie zastosowanie znajdzie m.in. art. 429 k.p.k., czy też art. 530 § 2 i 3 k.p.k. Ten ostatni przepis statuuje właściwość Sądu Najwyższego do rozpoznania zażalenia na zarządzenie odmawiające przyjęcia kasacji, w wypadku niespełnienia warunków niezbędnych (formalnych) dla skutecznego jej wniesienia. Oznacza to, że w sytuacji złożenia wniosku o wznowienie postępowania czynności prezesa czy przewodniczącego wydziału związane ze wstępną kontrolą wniosku o wznowienie postępowania, a także uprawnieniami do wniesienia zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia takiego wniosku regulowane będą dyspozycją obu wskazanych przepisów. Dotyczy to zatem też kwestii właściwości Sądu Najwyższego, jako sądu uprawnionego do kontroli tych decyzji (stosowany art. 530 § 3 k.p.k. zd. drugie).

Rzecz jednak w tym, że przepis art. 545 § 3 k.p.k. wprowadził nie tylko szczególny tryb co do postąpienia z wnioskami o wznowienie składanymi przez osoby nie będące adwokatami lub radcami prawnymi (chodzi o odmowę ich przyjęcia bez wdrażania procedury usunięcia braków formalnych), ale także określił sąd właściwy do rozpoznania zażalenia na postanowienie wydane na tej podstawie

prawnej. Sądem właściwym do rozpoznania zażalenia na postanowienie wydane na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. jest ten sam sąd, który wydał zaskarżone postanowienie, procedujący w składzie trzech sędziów.

Nie ma zatem wątpliwości, że w przypadku skutecznego (terminowego) złożenia zażalenia przez R. M. na postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania (art. 545 § 3 k.p.k.), sądem odwoławczym byłby Sąd Apelacyjny w W. w składzie trzech sędziów. Skoro ten sąd jest właściwy do rozpoznania zażalenia na postanowienie merytoryczne wydane na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., to i ten sam sąd jest właściwy, zgodnie z regułą zawartą w art. 466 § 2 k.p.k., do kontroli zarządzenia blokującego możliwość rozpoznania zażalenia. Regulacja zawarta w art. 545 § 3 k.p.k. ma bowiem charakter specjalny do przepisu art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. Jest oczywiste, że skoro na postanowienie merytoryczne wydane przez Sąd Apelacyjny w kwestii odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego, to i na zarządzenie, które wydane jest w toku takiego postępowania, a które blokuje możliwość merytorycznego rozpoznania zażalenia, nie może przysługiwać środek odwoławczy do Sądu Najwyższego. Inaczej rzecz postrzegając, trzeba byłoby założyć istnienie – nieznanego ustawie procesowej – systemu, w którym Sąd Najwyższy, nie będący przy tym sądem odwoławczym do rozpoznania określonych środków odwoławczych (zażalenia na postanowienie z art. 545 § 3 k.p.k.), byłby uprawniony do kontroli zarządzeń blokujących możliwość złożenia zażalenia do Sądu Apelacyjnego, a więc sądu powszechnego, który jest z mocy wyraźnego zapisu ustawy, sądem odwoławczym. Takiemu założeniu przeczy wprost art. 466 § 2 k.p.k. i ugruntowane już orzecznictwo w tym zakresie, jak i art. 27 k.p.k. Konkludując, **zgodnie z treścią art. 466 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k., sąd właściwy do rozpoznania środka odwoławczego od postanowienia wydanego na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. jest także sądem właściwym do rozpoznania zażalenia na zarządzenie o odmowie jego przyjęcia. Przepis art. 545 § 1 k.p.k. upoważniający m.in. do stosowania art. 429 oraz art. 530 w postępowaniu wznowieniowym będzie miał zastosowanie tylko do tych wniosków o wznowienie postępowania, co**

do których nie wydano postanowienia o odmowie ich przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

Z tych powodów należało sprawę przekazać sądowi właściwemu do jej rozpoznania, a zatem, Sądowi Apelacyjnemu w W.

kc